

RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN

ARREST

nr. 19.129 van 25 november 2008
in de zaak RvV X II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de minister van Migratie- en
asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Pakistaanse nationaliteit te zijn, op 29 augustus 2008 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid van 31 juli 2008 houdende de weigering tot inoverwegingname van een asielaanvraag met een bevel om het grondgebied te verlaten, aan verzoekende partij ter kennis gebracht op 31 juli 2008.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de regelmatig gewisselde memories.

Gelet op de beschikking van 14 oktober 2008, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 november 2008.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat F. BOUQUELLE, die verschijnt voor verzoekende partij en van advocaat L. BRACKE, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoekster, van Pakistaanse nationaliteit, dient op 23 november 2000 een asielaanvraag in.

Op 20 oktober 2003 neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen de bevestigende beslissing van weigering van verblijf.

Tegen deze beslissing stelt verzoekster op 27 oktober 2003 een vordering tot schorsing en nietigverklaring in bij de Raad van State. Bij arrest nr. 164.101 van 25 oktober 2006 verwerpt de Raad van State dit beroep.

Op 11 juli 2007 dient verzoekster een tweede asielaanvraag in.

Op 17 september 2007 neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

Tegen deze beslissing stelt verzoekster op 3 oktober 2007 een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen die op 14 januari 2008 bij arrest nr. 5717 het beroep tegen deze beslissing verwerpt.

Op 4 februari 2008 neemt de gemachtigde van de minister van de Minister van Binnenlandse Zaken de beslissing tot bevel om het grondgebied te verlaten. Tegen deze beslissing stelt verzoekster op 22 februari 2008 een vordering tot schorsing en nietigverklaring in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Bij arrest nr. 11.104 van 9 mei 2008 verwerpt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dit beroep.

Op 15 april 2008 dient verzoekster een aanvraag in om machtiging tot verblijf op basis van de artikelen 9 bis en 9 ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). Op 6 mei 2008 wordt deze aanvraag door de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid onontvankelijk verklaard.

Op 8 juli 2008 dient verzoekster een derde asielaanvraag in. Op 31 juli 2008 neemt de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid de beslissing houdende de weigering tot inoverwegingname van een asielaanvraag met bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de bestreden beslissing die luidt als volgt:

“Overwegende dat de betrokkene op 23/11/2000 een eerste asielaanvraag indiende en er voor haar een beslissing ‘weigering van verblijf’ werd genomen op 20/12/2000 vanwege de Dienst Vreemdelingenzaken; overwegende dat haar eerste asielverzoek werd afgesloten met een beslissing ‘weigering van verblijf’ op 23/10/2003 vanwege het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen; overwegende dat de betrokkene op 11/07/2007 een tweede asielaanvraag indiende bij de Dienst Vreemdelingenzaken en er voor haar op 20/09/2007 een beslissing ‘weigering vluchtelingenstatus + weigering subsidiaire bescherming’ werd genomen vanwege het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen; overwegende dat haar tweede asielaanvraag werd afgesloten op 14/01/2008 met een beslissing ‘weigering vluchtelingenstatus + weigering subsidiaire bescherming’ vanwege de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen; overwegende dat de betrokkene op 08/07/2008 een derde asielaanvraag indiende bij de Dienst Vreemdelingenzaken waaruit blijkt dat de betrokkene niet is teruggekeerd naar haar land van herkomst; overwegende dat betrokkene verklaart ziek te zijn waarbij dient opgemerkt te worden dat het onderzoek van deze elementen het voorwerp uitmaakt van een specifieke procedure voorzien in artikel 9ter van de wet van 15 december 1980; overwegende dat betrokkene verklaart religieuze problemen te hebben maar hiervan geen enkel bewijs noch enig detail voorlegt; overwegende dat betrokkene scholingsproblemen en huisvestingsproblemen naar voren brengt waarbij dient opgemerkt te worden dat dit niet als een nieuw element kan beschouwd worden; overwegende dat de betrokkene bij haar huidige asielaanvraag geen nieuwe gegevens aanbrengt met betrekking tot feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase van de vorige asielaanvraag waarin zij ze had kunnen aanbrengen dat er, wat haar betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het lopen van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980.

De bovenvermelde aanvraag wordt niet in overweging genomen.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. Verzoekster voert een eerste middel aan dat als volgt luidt:

2.1. Eerste onderdeel: schending artikel 3 EVRM

Hoewel het EVRM niet het recht bevat om niet uitgewezen te worden, dienen EVRM-lidstaten bij hun nationale beslissingen en daden het EVRM, inclusief artikel 3 EVRM (verbod van foltering, vernederende of mensonterende behandelingen of straffen) te respecteren.

Een staat die uitzet kan, hoewel hij zich zelf niet schuldig maakt aan een onmenselijke of vernederende behandeling of foltering, verantwoordelijk worden gesteld voor een schending van artikel 3 wegens de situatie in het land waarheen wordt uitgewezen en / of indien er ernstige redenen zijn om aan te nemen dat de vreemdeling in het land waarheen hij wordt uitgezet aan foltering of mensonterende behandelingen zal worden blootgesteld.

De verantwoordelijkheid van EVRM-lidstaten onder artikel 3 EVRM kan in het gedrang komen bij dreigingen die voortspruiten uit intentionele handelingen die uitgaan van de overheid, maar ook van burgers, en zelfs ingeval van situaties resulterend uit een geheel van materiële factoren onafhankelijk van de aansprakelijkheid van de overheid.

Verzoekster is van oordeel dat ingeval zij en haar kinderen zouden terugkeren of worden uitgewezen naar Pakistan, zij ernstige redenen heeft om aan te nemen dat zij een reëel risico lopen op mishandelingen onverenigbaar met artikel 3 EVRM. Deze ernstige redenen zijn de volgende:

- Zoals meermaals aangehaald tijdens de asielprocedures is verzoekster met haar kinderen gevlucht uit Pakistan wegens de problemen die zij en haar familie daar hadden als "ahmadi moslims". In 1974 werd in Pakistan in de wet vastgelegd dat ahmadis geen echte moslims zijn. Het belijden van het ahmadi geloof werd op verschillende manieren strafbaar gesteld. Sommige ahmadis werden zelfs vervolgd wegens blasfemie, dat in Pakistan met de doodstraf wordt gesanctioneerd.

Los hiervan is de ahmadi gemeenschap, zo ook de familie van verzoekster, geregeld het doelwit van aanslagen van private personen. Wegens dergelijke aanslagen (aanranding op het werk, verschillende inbraken, brandstichting, aanslagen op de broers van verzoekster) is verzoekster Pakistan ontvlucht (zie stuk 2 en 3).

Omdat enerzijds deze situatie van ahmadi-moslims in Pakistan een algemene toestand uitmaakt en verzoekster niet aannemelijk kon maken dat zij persoonlijk het slachtoffer was van vervolging en anderzijds zij onvoldoende bewijzen kon aanbrengen, kon verzoekster niet in aanmerking komen voor de vluchtelingenstatus onder de Conventie van Genève.

Aangezien echter de Vluchtelingenconventie en artikel 3 EVRM een verschillende draagwijdte hebben, is verzoekster van oordeel dat de weigering van de vluchtelingenstatus niet uitsluit dat er in geval van uitwijzing van haar gezin een schending zal ontstaan van artikel 3 EVRM, aangezien de situatie van ahmadis in Pakistan geenszins gewijzigd is sedert haar vlucht in 2000. Bovendien (...) vreest verzoekster dat zij en haar kinderen meer dan andere ahmadis een ernstig en reëel risico lopen op represailles bij terugkeer, om de volgende redenen:

- zij hebben asiel aangevraagd in een ander land en hebben dus verraad gepleegd aan de vlag en aan de Pakistaanse samenleving;
- zij hebben bijna 8 jaar in Europa doorgebracht, hetgeen de aandacht op hen zal vestigen;
- zij hebben geen andere familie of sociale contacten meer in Pakistan die hen bescherming zou kunnen bieden;
- de dochters van verzoeksters zijn opgegroeid in het gecorrumpeerde "westen" en spreken nog nauwelijks Urdu enz.

In een soortgelijk geval werd het Verenigd Koninkrijk veroordeeld wegens de uitwijzing van een Indiër ondanks de algemene toestand van schendingen van mensenrechten in de Punjab-regio in Indië. Wegens zijn hoedanigheid van "Sikh" die in het buitenland verbleven had, oordeelde het Hof dat de verzoeker meer risico liep dan een ander.

- Los van hun godsdienstige / politieke problemen als ahmadi, zou een eventuele uitwijzing ook neerkomen op een mensonterende behandeling voor verzoekster en haar dochters. Zij worden immers na 8 jaar verblijf en integratie in België uit onze samenleving weggerukt en komen terug terecht in een samenleving die geen uitzichten biedt wegens de politieke instabiliteit in Pakistan gekenmerkt door aanhoudend geweld tussen de verschillende bevolkingsgroepen en een verzwakte overheid, wegens de slechte situatie op het vlak van vrouwenrechten, wegens de slechte kansen voor H., S. en M. op het vlak van onderwijs enz.

H., S. en M. gaan school in Brussel sedert 2001 en zijn uitstekende leerlingen (zie stuk 4).

- Verzoekster en haar dochters hebben geen familie of vrienden meer in Pakistan. De hele familie is gevlucht naar ofwel Duitsland, waar de neef van verzoekster en zijn vrouw erkend werden als vluchteling

(zie stuk 5), ofwel Zwitserland. Verzoekster leeft sedert 1997 gescheiden van de vader van haar dochters. Zij hebben geen contact meer.

• Verzoekster heeft ook geen bezittingen meer in Pakistan, noch middelen om in Pakistan de primaire behoeften van haar gezin te vervullen, laat staan de schoolopleiding van haar dochters voort te zetten. Bovendien lijdt verzoekster aan chronische stress en spanningen (zie stuk 6). Zij werd hiervoor enige tijd behandeld, maar zette vervolgens de behandeling stop wegens te duur en neemt nu slaapmiddelen om de ergste symptomen te milderen. Deze ziekte werd niet voldoende ernstig bevonden om haar een tijdelijk verblijfsrecht te gunnen op grond van 9.3 Vw.

In een gelijkaardig geval waar een gezin met minderjarige kinderen werd teruggestuurd naar het land van herkomst, waar zij geen andere familie meer hebben dan een alleenstaande moeder die niet kan instaan voor hun opvoeding en opvang, besliste de kortgedingrechter van Aarlen dat dit een onmenselijke behandeling uitmaakte.

Hoewel bovenstaande elementen, afzonderlijk beschouwd, misschien niet de graad van ernst bereiken die volgens de rechtspraak vereist is om te kunnen besluiten tot een schending van artikel 3 EVRM, meent verzoekster dat de combinatie van deze factoren ertoe leidt dat een eventuele uitwijzing van verzoekster een schending van artikel 3 EVRM zou uitmaken door de verwerende partij, zodat de bestreden beslissing dient te worden vernietigd. (...)”

2.1.2. In haar nota repliceert verwerende partij dat verzoekster bij haar derde asielaanvraag geen nieuwe gegevens zoals vereist door artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet naar voor bracht. Waar verzoekster stelt dat zij ziek zou zijn verwijst verwerende partij naar de specifieke procedure voorzien in artikel 9 ter van de Vreemdelingenwet waarbij dergelijke elementen onderzocht worden. Waar verzoekster stelt dat zij religieuze problemen zou hebben, repliceert verwerende partij dat verzoekster hiervan geen enkel bewijs bijbrengt en dat zij geen enkel detail voorlegt. Daarenboven werd deze problematiek reeds in haar twee vorige (reeds afgesloten) asielaanvragen opgeworpen. Met betrekking tot de opgeworpen scholings- en huisvestigingsproblemen wijst verwerende partij erop dat dit niet als nieuw element kon worden beschouwd. Met betrekking tot het schoollopen van de kinderen merkt verwerende partij op dat het de wettelijk vertegenwoordigers van een kind niet toekomt de rechten van dat kind aan te wenden ter verwezenlijking van de eigen doelstelling, nog minder kunnen zij hun verantwoordelijkheid ten opzichte van hun kinderen om opportunistische redenen afwentelen op de overheid. Verwerende partij wenst te benadrukken dat dat in de bestreden beslissing op duidelijke, afdoende wijze werd gemotiveerd dat verzoekster in haar derde asielaanvraag geen nieuwe feitelijke gegevens/elementen aanbracht in de zin van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet. Ten slotte repliceert verwerende partij met betrekking tot de door verzoekster opgeworpen vrees om terug te keren naar haar land van herkomst, dat verzoekster niet aantoonde dat er ernstige en zwaarwichtige gronden bestaan om aan te nemen dat in het land waarnaar zij mag worden teruggeleid, zij een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. Verzoekster beperkt zich in haar verzoekschrift enkel tot een algemene uiteenzetting zonder deze met afdoende en degelijke argumenten te onderbouwen.

2.1.3. In haar repliekmemorie meent verzoekster dat verwerende partij geheel onterecht stelt dat verzoekster in haar verzoekschrift de aanwezigheid van ernstige gronden niet aantoonde en dat zij haar uiteenzetting niet met afdoende en degelijke argumenten onderbouwt.

2.1.4. Om de schending van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM) dienstig aan te voeren dient verzoekster aan te tonen dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat zij in het land waarnaar zij mag worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. Zij moet deze beweringen staven met een begin van bewijs. Zij moet concrete, op haar persoonlijke situatie betrokken feiten aanbrengen. Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 van het EVRM. Een eventualiteit dat artikel 3 van het EVRM kan worden geschonden volstaat op zich niet (RvS 27

maart 2002, nr. 105.233; RvS 28 maart 2002, nr. 105.262; RvS 14 maart 2002, nr. 104.674; RvS 25 juni 2003, nr. 120.961; RvS 8 oktober 2003, nr. 123.977). Een verwijzing naar algemene rapporten in verband met de situatie in haar eigen land volstaat op zich niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 van het EVRM.

Waar verzoekster verwijst naar arresten van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, merkt de Raad op dat het aan verzoekster is om de overeenkomsten aan te tonen tussen haar eigen situatie en de situatie waarvan zij beweert dat ze vergelijkbaar is (RvS 13 juli 2001, nr. 97.866).

In het arrest *Chahal v/ the United Kingdom* waarnaar verzoekster verwijst, was het EHRM inderdaad van oordeel dat de terugkeer van de persoon in kwestie naar India een schending van artikel 3 van het EVRM zou uitmaken. Het EHRM kwam echter niet op basis van de algemene toestand tot die conclusie. Vooral de persoonlijke elementen in het dossier van dhr. Chahal gaven de doorslag. Het EHRM erkende dat Chahal een leidinggevende sikh militant was en een zeer gekende aanhanger van het sikh separatisme. Het EHRM personaliseerde het risico (cf. § 106). Dergelijke personalisering van het risico blijft in casu uit.

In het arrest *H.L.R. v/France* was het EHRM van mening dat een algemene toestand van geweld in het land van bestemming op zich alleen niet van aard is om een overtreding van het artikel 3 van het EVRM uit te maken.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen stelt vast dat verzoekster geen elementen aanbrengt, buiten de feiten die reeds werden onderzocht door de Commissaris-generaal zowel in het kader van haar asielrelaas, als in het kader van de subsidiaire bescherming en in beroep werden beoordeeld door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, die kunnen wijzen op een dergelijke schending.

Artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat ernstige schade bestaat uit a) doodstraf of executie, b) foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van verzoekster in haar land van herkomst of c) ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van een willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict. Vermits deze bepaling de bewoordingen van het door verzoekster aangevoerde artikel 3 van het EVRM herneemt, werd reeds geoordeeld dat verzoekster een schending van artikel 3 van het EVRM niet heeft aangetoond. Verzoekster toont het tegendeel niet aan.

Wat betreft de overige elementen die verzoekster in haar derde asielaanvraag en haar verzoekschrift aanhaalde, stelt verwerende partij in de bestreden terecht dat *“overwegende dat betrokkene verklaart ziek te zijn waarbij dient opgemerkt te worden dat het onderzoek van deze elementen het voorwerp uitmaakt van een specifieke procedure voorzien in artikel 9ter van de wet van 15 december 1980; overwegende dat betrokkene verklaart religieuze problemen te hebben maar hiervan geen enkel bewijs noch enig detail voorlegt; overwegende dat betrokkene scholingsproblemen en huisvestingsproblemen naar voren brengt waarbij dient opgemerkt te worden dat dit niet als een nieuw element kan beschouwd worden”*.

Gelet op het voorgaande is het niet kennelijk onredelijk van de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid om te stellen dat verzoekster geen nieuwe gegevens naar voor brengt dat er wat haar betreft, ernstige aanwijzingen bestaan (...) voor een reëel risico op ernstige schade (...). Verzoekster maakt niet aannemelijk dat er geen aandacht werd geschonken aan een mogelijke schending van het artikel 3 van het EVRM.

Het eerste middel is ongegrond.

2.2.1. Verzoekster voert een tweede middel aan dat als volgt luidt:

«2.2. Tweede onderdeel: schending artikel 8 EVRM

Ook artikel 8 EVRM waarborgt niet als zodanig het recht om niet uit een bepaald land te worden uitgewezen. Toch erkent het Hof Mensenrechten te Straatsburg dat, gelet op het recht op eerbiediging van het gezinsleven, de uitzetting van vreemdelingen onverenigbaar kan zijn met artikel 8 EVRM.

Verzoekster verwijst opnieuw naar de boven opgesomde elementen. Zij meent dat de gedwongen terugkeer van verzoekster en haar dochters een schending zou uitmaken van hun recht op eerbiediging van het familie- en privéleven.

Verzoekster en haar dochters hebben immers geen familie of kennissen meer in Pakistan. De familie waarmee zij nog contact hebben bevindt zich alle in West-Europa. Door de verre afstand zullen zij de contacten met deze familie verliezen. Het is voor hen onmogelijk om in Pakistan nog een familieleven te hebben.

De bescherming van het privéleven is trouwens ruimer, en omvat ook het recht om relaties aan te gaan met andere mensen. Ook op dit vlak is er een schending van artikel 8 EVRM in geval van uitwijzing van verzoeksters. Zij zijn na 8 jaar verblijf in België goed geïntegreerd. Verzoekster en haar kinderen zijn actief betrokken bij de activiteiten georganiseerd door de school. Zij behalen uitstekende resultaten. Zij gaan ook wekelijks naar de gemeentelijke bibliotheek en naar de activiteiten van de jongerenwerking in Molenbeek ("Formation Insertion Jeunes"). Een eventuele uitzetting zou verzoekster en haar dochters wegrukken uit het sociaal netwerk waar zij in België gedurende 8 jaar aan hebben gebouwd.

Voor de volledige informatie van Uw Raad wenst verzoekster op te merken dat zij momenteel een verzoek tot regularisatie voorbereidt op grond van artikel 9bis Vw. Gezien het belang van het dossier en van de mogelijke schrijnende gevolgen, wordt deze aanvraag mede opgevolgd door Vluchtelingenwerk Vlaanderen (...). Verzoekster komt in aanmerking voor regularisatie wegens de lange duur van de asielprocedure (niet geen 3 jaar met schoolgaande kinderen, met goede integratie). Zij komt ook in aanmerking voor regularisatie wegens de lange duur van de asielprocedure volgens de nieuwe criteria die werden aangekondigd naar aanleiding van het regeerakkoord in maart 2008 (4 jaar met schoolgaande kinderen - bijna 6 jaar tussen eerste asielaanvraag en uitspraak Raad van State). Verzoekster wacht met ongeduld op deze omzendbrief.

Het bovenstaande duidt er op dat de nietigverklaring van de bestreden beslissing noodzakelijk en gerechtvaardigd is teneinde de rechten van verzoekster en haar gezin te garanderen of minstens, te bewaren.

Dat het enige middel ernstig is."

2.2.2. In haar nota repliceert verwerende partij dat uit de bepalingen van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM blijkt dat het recht op eerbiediging van het privéleven niet absoluut is. Artikel 8 van het EVRM kan niet worden uitgelegd als zou er in hoofde van de overheid een algemene verplichting bestaan om een vreemdeling op zijn grondgebied te gedogen. De bevoegdheid van de gemachtigde van de minister beperkt zich in casu bovendien enkel tot de vaststelling of de aangebrachte gegevens nieuw zijn of niet. Verzoekster bracht geen nieuwe gegevens aan bij haar derde asielaanvraag met betrekking tot feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase van de asielprocedure waarin zij ze had kunnen aanbrengen.

2.2.3. In haar repliekmemoirie meent verzoekster dat verwerende partij bij elke beslissing de rechten gewaarborgd door het EVRM, dat België bindt, te respecteren.

2.2.4. Artikel 8 van het EVRM omvat het recht op eerbiediging van privé-, familie- en gezinsleven en luidt als volgt:

"Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé leven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Uit de bepalingen van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM blijkt dat het recht op eerbiediging van het gezinsleven niet absoluut is. Uit de bespreking van het eerste middel is gebleken dat de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid in alle redelijkheid heeft geoordeeld dat verzoekster geen nieuwe gegevens heeft aangebracht met betrekking tot feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase van de vorige asielaanvraag waarin zij ze had kunnen aanbrengen dat er wat haar betreft ernstige aanwijzingen zijn van een gegronde vrees voor vervolgingen in de zin van de Vluchtelingenconventie of dat zij een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Nergens in het verzoekschrift betwist verzoekster dat zij geen nieuwe gegevens heeft aangebracht. Artikel 8 van het EVRM staat een rechtmatige toepassing van de bepalingen van de Vreemdelingenwet dan ook niet in de weg. De Vreemdelingenwet heeft tot doel een wettelijk kader te scheppen binnen hetwelk het in artikel 8 van het EVRM vervatte recht kan worden uitgeoefend. ■

Bovendien, opdat een vreemdeling zich op artikel 8 van het EVRM zou kunnen beroepen, moet er niet alleen sprake zijn van een voldoende hechte relatie tussen de vreemdeling en diens familie, het moet ook nagenoeg onmogelijk zijn voor de vreemdeling om in zijn land van oorsprong een familieleven te leiden (EHRM, Gül t. Zwitserland, 19 februari 1996, 22 EHRR 228, 42 en zie ook J. VANDE LANOTTE en Y. HAECK (eds.), Handboek EVRM deel 2 Artikelsgewijze Commentaar, Antwerpen-Oxford, intersentia, 2004, p.754). Verzoekster die in België verblijft met haar drie minderjarige kinderen toont dergelijke onmogelijkheid niet aan. Haar kinderen zullen ingevolge de bestreden beslissing verzoekster, die het land moet te verlaten, dienen te volgen. Verzoekster toont dus niet aan dat de eenheid van het gezin in het gedrang komt. Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt door verzoekster niet aangetoond.

Het tweede middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijf en twintig november tweeduizend en acht door:

mevr. A. DE SMET,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
dhr. M. DENYS,	griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS.

A. DE SMET.